

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ

18 Μαΐου 2008

Δ' Κυριακή από τοῦ Πάσχα

Μνεία τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας (Ἰωάν. 5, 1-15)

Ἀδελφοί μου, «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω» βροντοφωνάζει ὁ ἄνθρωπος ὁ παραλυτικός, ὁ πρωταγωνιστής στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή πού ἀκούσαμε. Καί τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ πικρὸ παράπονο τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν συνάνθρωπό του. Ἀποτελεῖ τὴν κραυγὴ τῆς ἀπογνώσεως τοῦ πάσχοντος, τοῦ θλιβομένου, τοῦ περιφρονημένου, τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ ξένου, τοῦ ἀρρώστου συνανθρώπου μας & στήν ἐποχὴ μας.

Ὁ παράλυτος ζητεῖ συναντιλήπτορα τῆς ἀνάγκης του, τῆς ἀσθενείας του βοηθό, σύντροφο & συνοδοιπόρο στήν πορεία του γιὰ τὴν ἴαση. Τὰ τριάντα ὀχτῶ χρόνια τῆς ἀσθενείας του εἶναι μία μακρὰ περίοδος τραγικῆς θλίψεως & ὀδύνης. Βέβαια στήν Κολυμβήθρα «κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων», πού καί αὐτοὶ περίμεναν τὴν κάθοδο τοῦ ἀγγέλου, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τους. Ἀλλὰ αὐτὸς βίωσε τὴν δική του πικρὴ ἐμπειρία. Ὅμως «Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα... & ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιοῦντα ἄνθρωπον λέγει πρὸς αὐτόν· διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα , διὰ σὲ σάρκα περιβέβλημαι & λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τὸν κράββατον & περιπάτει» (ἀπὸ τὴν Ὑμνολογία τῆς Ἑορτῆς).

Ὁ «Μεγάλης Βουλῆς ἄγγελος», θεράπευσε τὸν κατάκοιτο πού ὑπέφερε τριάντα ὀχτῶ χρόνια. Τότε πού δὲν εἶχε ἄνθρωπο, ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος. Τότε πού δὲν μπορούσε νὰ μῆ στήν κολυμβήθρα μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ ἀγγέλου & τὴν «ταραχὴ τοῦ ὕδατος» συναντήθηκε μὲ τὸν Κύριο τῶν ἀγγέλων. Καί ὁ Κύριος τὸν ἄμειψε γιὰ τὴν ὑπομονὴ & τὴν ἐλπίδα του. Ἀλήθεια πόση πίστη & δύναμη ψυχῆς χρειάζεται, γιὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ τόσα πολλὰ χρόνια! Τὸ κρεβάτι του εἶχε γίνῃ τύμβος & τάφος· εἶχεν «ἰατροῖς καταναλώσει τὸν ἅπαντα βίον του & ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθη»· καὶ τώρα ἀκούει «ἄρόν σου τὸν κράββατον & περιπάτει». Ὅταν, ἀγαπητοί μου, οἱ συνάνθρωποί μας δὲν πλησιάζουν νὰ μᾶς βοηθήσουν, ὅταν τὰ πάντα γύρω μας εἶναι ἔρημα, ἄφιλα, ἄδικα, σκληρά, ἀπάνθρωπα τότε καταφθάνει ὁ Θεάνθρωπος, γιὰ νὰ παρηγορήσῃ, γιατρεύσῃ & συντροφεύσῃ· καὶ τότε ἅς θυμηθοῦμε τὸν ποιητὴ: «Ὅταν εἶσαι σὺ κοντὰ μου, πές μου τί νὰ φοβηθῶ;».

«Ἄρόν σου τὸ κράββατον & περιπάτει» εἶπε ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν παράλυτο & ἀμέσως τὰ παράλυτα νεῦρα & τὰ ἀχρηστευμένα γόνατα ἴσχυσαν, ἐνδυναμώθηκαν & τὸ σῶμα ἠγέρθη, ὁ

ἴδιος δὲ εὐθυτενής, εὐκίνητος, πλήρης ζωῆς & χάριτος, κουβαλῶντας τὸ κρεβάτι του περπατάει.

Περπατάει & κατευθύνει τὰ πόδια του μὲ σταθερὸ βῆμα, ὄχι πλέον στοὺς δρόμους ποὺ ἤξερε & συνήθως περπατοῦσε. Ὅχι· γιατί αὐτοὶ οἱ δρόμοι τὸν ἔκαμαν παράλυτο & τὸν κράτησαν τριάντα ὀχτῶ ὀλόκληρα χρόνια νεκρὸ & ἄταφο.

Τώρα, ἀδελφοί, χαράσσει νέους δρόμους & ἀνοίγεται σὲ δρόμους χάριτος & ζωῆς & υἰείας, γιατί ὑπακούει στὸν Χριστὸ ποὺ τοῦ εἶπε· «ἴδε υἰειῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν τί σοι γένηται» καὶ ἀφήνει νὰ ἐννοηθῆ ὅτι ἡ προσωπικὴ ἀμαρτία ἔχει συνέπεια τὴν παραλυσία.

«Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα» ψάλλουμε. Βαθύτατη εἶναι ἡ σχέση ἀμαρτίας & σωματικῆς & ψυχικῆς ἀσθενείας. Γι' αὐτὸ & ὁ Θεὸς πρὶν θεραπείση ἕνα ἀμαρτωλὸ μὲ τὴν μετάνοια, ταράσσει τὴν συνείδησή του μὲ τὶς τύψεις & ὕστερα προσφέρει τὴν ἴαση & τὴν λύτρωση. Ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος σχολιάζει· «ἔχειρε, στρέψον τὴν καρδίαν σου πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν Θεόν, ἀγάπησε τὸν συνάνθρωπόν σου, περίπτυσον τὸν πλησίον σου & ἀγωνίζου κατὰ τῆς ἀμαρτίας & τῶν παθῶν σου».

Ἀδελφοί, Βηθεσδᾶ σημαίνει «σπίτι ἐλέους»· καὶ σπίτι ἐλέους, Βηθεσδᾶ σήμερα εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας· οἶκος χάριτος, ἐλέους, ψυχικῆς υἰείας & σωτηρίας. Ἐδῶ μᾶς περιμένει ὁ Χριστός, ὅπου μὲ τὰ νάματα τῆς Χάριτος Του & διὰ τῶν μυστηρίων Του θὰ μᾶς ἀπολύσει, θὰ μᾶς καθάρει, θὰ μᾶς χαριτώσει, θὰ μᾶς δικαιώσει & θὰ μᾶς καταστήσει υἰεῖς & καθαρούς. Ἄς προσέλθουμε πρὸς Αὐτόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ὑπόσχεται τὴν πλήρη κάθαρση & τὴν ψυχικὴ & σωματικὴ υἰεία ὁμολογοῦντες ὅτι ·

Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν

Ἀληθῶς ἀνέστη.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]